K. til Hjælp, den Gang jeg selv i 1918 som Forretningsudvalgets daværende Formand foranledigede, at han blev indbudt til at tale om Støtte til Familieforsørgere ved Mødet i Aalborg. Men jeg føler mig ikke af disse Grunde forpligtet til at gaa med til at anbefale en Løsning af Spørgsmaalet: Offentlig Hjælp til Familieforsørgere, som efter min Mening fører bort fra den Retningslinie, D. K. oprindelig har afstukket sig i denne Sag.

Gyrithe Lemche.

Endnu et Indlæg.

—o—

Foranlediget af Artiklen „Statshjælp til Familieforsørgere" vil jeg gerne fremkomme med nogle Bemærkninger.

Det er en stor og smuk Opgave „Dansk Kvindesamfund" her har taget op, og det fortjener Tak for det store forberedende Arbejde, der er gjort.

Selv om det har lange Udsigter med at se det formulerede Lovforslag ligge paa Rigsdagens Bord — dertil kræves sikkert endnu meget energisk Arbejde — stoler jeg dog paa, at Sagen ikke lader sig standse. Staten og Samfundet maa forstaa, at det ikke kan forsvares at behandle de Hjem, hvorfra de nye Kræfter skal hentes, som Stedbørn.

Men jeg vilde gerne paa det nuværende Tidspunkt henstille til Udvalget at drage Omsorg for, at der ikke begaas en ny Uret mod dem, der hidtil har været paa Skyggesiden, nemlig mod dem, hvis Forsørgerpligter ebber ud omkring Tiden for Lovens Ikrafttræden. Disse bør selvfølgelig ikke slaas i Hartkorn med de ugifte eller de barnløse.

Naar man paa en ringe Indtægt har opdraget en Børneflok og sat alt ind paa at skaffe den gode Skolekundskaber uden anden Paaskønnelse eller Støtte fra Samfundets Side end Skatteprocenten af 100 Kr. pr. Barn og tilmed under disse Forhold har gennemgaaet Krigsaarenes frygtelige Aareladning, da trænger man i høj Grad til at komme til Kræfter. Det vilde være en bitter Kalk at tømme, om man, naar man endelig var naaet til at kunne skaffe sig taalelige Kaar, i Stedet for fik et Skattepaalæg paa 50 pCt.

Saadanne Forsørgere maa jo sikres en Aarrækkes Fritagelse for Skatteforhøjelse og desuden en Efterbetaling under en eller anden Form.

I Haab om, at det ærede Udvalg vil give mig Ret i denne Betragtning, tegner jeg med megen Agtelse

A. Rosbak,
Telegrafkontrollør, Aarhus.

Vi er Hr. Rosbak meget taknemmelige for hans ovenstaaende Indlæg, som vil blive overgivet Udvalget ang. Forsørgerhjælp til Overvejelse sammen med en Del andre Indlæg og Besvarelser, der Tid efter anden er indgaaet fra Kredsene.

For Udvalget er det af stor Værdi at blive gjort opmærksom paa de mange Detailler, som det vil være ganske nødvendigt at have Øje for og at ordne ved Sagens endelige Løsning.

Bemærkning til Fru Beenfeldts Artikel i forr. Nr. af „Kv. og S."

Naar Fru B. i ovennævnte Indlæg skriver, at „det ses (af Udvalgets Redegørelse) med stor Tydelighed, at der end ikke har været ringeste Tvivl hos Udvalgets Medlemmer om, at saadan offentlig Understøttelse af Forsørgere i Fremtiden burde finde Sted," saa vil vi gerne pege paa, at det første Spørgsmaal, vi i Redegørelsen udtrykkeligt har stillet, netop er det:

Er Samfundsforholdene saaledes, at Stat og Kommune er interesseret i at hjælpe Familieforsørgeren?

Og at vi i de efterfølgende Linier har givet Udtryk for, at der naturligvis foreligger den Mulighed helt at afvise Tanken ud fra den Opfattelse, at Børnenes Opdragelse er en Privatsag, som det kan og bør overlades den enkelte Familie at ordne. Til denne Mulighed kommer vi i Redegørelsens 2. Spalte under 2) tilbage, idet vi dér atter antyder, at det efterfølgende er betinget af, at man tager det Standpunkt, at Forsørgerhjælpen fra Staten (Kommunen) bør ydes.

Med disse Bemærkninger har Udvalget netop ment at give Udtryk for, at det selv var ganske neutralt ogsaa i dette Spørgsmaal og fuldstændigt overlod dets Besvarelse — ligesom de øvrige Spørgsmaals Besvarelse — til Medlemmerne.

At Hovedvægten i Redegørelsen er lagt paa den Eventualitet, at Hjælpen skal gves ,er ganske selvfølgeligt, idet der ud fra den Forudsætning foreligger en hel Række af Muligheder og Udveje, for hvilke der maa gøres Rede, mens der jo ikke vilde være noget at drøfte i denne Henseende, hvis man tog det Standpunkt at afvise Tanken om Statshjælp m. v. til Familieforsørgere. *Red.*

VALGLOVEN

Saa fik vi en saakaldt „retfærdig" Valglov, først nu da den foreligger trykt og efterfulgt af et Cirkulære, kan man begynde at danne sig en Mening om den, hvilket jo var ganske umuligt, saalænge man kun havde Avisreferaterne at holde sig til — og lad os fastslaa det straks, en Valglov, som vi ønskede det, er det ikke.

Vi ønskede Forholdstalsvalg i store Kredse, det fik vi, men vi bibeholdt de gamle Enkeltmandskredse som Opstillingskredse.

Vi ønskede en Afstemningsmetode, som tillod Vælgeren ikke blot at stemme paa en Liste i sin Helhed, men paa en enkelt Person paa Listen, saaledes at den Kandidat, som fik det største Stemmetal, betragtedes som den første paa Listen, den med det næststørste Antal Stemmer som den næste o. s. v.

Vi fik en Valglov, der giver en Vælger Ret til at stemme paa Listen i sin Helhed, men ogsaa paa en enkelt Person paa Listen — godt — men Kandidatens Stemmetal bliver ikke det afgørende, thi forud for Valgdagen er gaaet et Partimøde, paa hvilket er bestemt den Nummerorden, i hvilken Kandidaterne skal staa paa Listen, en Nummerorden, der maa faa afgørende Indflydelse paa Valgets Udfald, saa det i det store og hele bliver Amtsorganisationen, ikke Vælgeren, der bestemmer, hvilken af Kandidaterne, der skal vælges.

Har den første Kandidat paa Listen et meget stort Stemmetal, kan den næste blive valgt paa ganske faa stemmer, nt bortset fra, at de Kandidater, der staar under, har et højere Stemmeantal. Nu, da Valget er sluttet, vil der blive Lejlighed til at drøfte Valglóven nærmere. og der vil sikkert blive meget at drøfte, men lad os i hvert Tilfælde vente med at blæse i Basuner, til vi bliver klare over, hvad Valgloven giver *Vælgeren* — en Valglov, som vi har ønsket det, er det ikke, vi har faaet.

Næstved, d. 17. April 1920.

Elisa Petersen.